

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D. v právní věci žalobce: **E. S.**, státní příslušnost Slovenská republika, trvale bytem ....., Slovenská republika, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 18. 2. 2016, č.j. 620 518 1774/315-TV, ve věci nepřiznání invalidního důchodu,

t a k t o :

- I. Žaloba **se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou doručenou ke Krajskému soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) dne 23. 3. 2016 se žalobce domáhal přezkumu rozhodnutí žalované ze dne 18. 2. 2016 (vypraveného dne 22. 2. 2016), č.j. 620 518 1774 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým byly zamítnuty námitky proti rozhodnutí žalované ze dne 22. 9. 2015, č.j. R-22. 9. 2015 – 428/620 518 1774 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byla zamítnuta žádost žalobce o přiznání invalidního důchodu pro nesplnění podmínky invalidity ve smyslu § 38 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZDP“), a s přihlédnutím k čl. 46 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004 (dále jen „nařízení č. 883/2004“).

V **napadeném rozhodnutí** žalovaná přezkoumala prvostupňové rozhodnutí zejm. ve světle podaných námitek. V rámci tohoto řízení byl zdravotní stav žalobce znovu přezkoumán lékařem žalované. Jelikož pro ČR nebyla v Příloze VII. nařízení č. 883/2004 uznána žádná shoda s předpisy jiných členských států ve věci podmínek vztahujících se na stupeň invalidity ve smyslu čl. 46 odst. 3 nařízení 883/2004, bylo posouzení zdravotního stavu účastníka řízení pro účely uznání invalidity provedeno lékařem žalované výhradně podle českých předpisů. Lékař žalované dospěl při novém posouzení zdravotního stavu dne 23. 11. 2015 k závěru, že

účastník řízení je invalidní, neboť jeho pracovní schopnost z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla o 70 %. Žalobce byl ode dne 1. 7. do 10. 7. 2015 hospitalizován na kardiologii v nemocnici v Banské Bystrici pro srdeční selhání. Datum vzniku invalidity se odvíjí podle názoru lékaře žalované od propuštění z této hospitalizace. Za rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu bylo stanoveno postižení uvedené v kapitole IX., oddílu A, položka 1d přílohy k vyhl. o posuzování invalidity. Žalovaná ohledně otázky invalidity žalobce uzavřela, že žalobce byl invalidní ve třetím stupni, a to již ke dni 10. 7. 2015. Dále žalovaná zkoumala splnění podmínky doby pojištění, přičemž odkázala na ustanovení § 38 ZDP a uvedla, že žalobce nesplnil podmínku doby pojištění v rozhodném období pro vznik nároku na invalidní důchod. Žalovaná provedla šetření ohledně dob pojištění a zjistila, že doby pojištění získané na území SR jsou evidovány v databázi slovenského nositele pojištění jako slovenské doby pojištění. Bylo tedy nutno přihlédnout k dobám pojištění získaným na území SR. Ve smyslu čl. 46 nařízení č. 883/2004 je třeba přihlédnout též k dobám pojištění získaným podle právních předpisů členských států EU. Slovenská nositelka pojištění potvrdila doby pojištění získané žalobcem ode dne 1. 9. 1977 do 31. 1. 2009 na formuláři E 205 SK („Potvrzení týkající se historie osobního pojištění na území SR“). Podmínka získání potřebné doby pojištění byla zkoumána podle § 40 ZDP. Žalobci bylo v době posuzování nároku na invalidní důchod 53 roků (nar. 18. 5. 1962), takže bylo zkoumáno získání potřebné doby pojištění podle ustanovení § 40 odst. 1 písm. f) ZDP, tedy dosažení minimálně 5 (resp. 10) let doby pojištění před vznikem invalidity, tj. do 10. 7. 2015. Dále žalovaná poukázala na ustanovení § 40 odst. 2 ZDP a dovodila, že jelikož bylo žalobci v době vzniku invalidity více než 38 roků, byla zkoumána obě rozhodná období. V tzv. prvním rozhodném období (získání pěti roků potřebné doby pojištění z období posledních deseti roků před vznikem invalidity, tj. v době od 10. 7. 2005 do 9. 7. 2015) získal žalobce pouze 2 roky a 196 dnů doby pojištění, zatímco v tzv. druhém rozhodném období (tj. deset let doby pojištění z období dvaceti roků před vznikem invalidity, tj. v době od 10. 7. 1995 do 9. 7. 2015) získal žalobce pouze 8 roků a 291 dnů doby pojištění. Lze konstatovat, že žalobce podmínku získání potřebné doby pojištění nesplnil. Podmínky nároku na invalidní důchod v souladu s ustanovením § 38 ZDP nebyly splněny, a proto byla jeho žádost o invalidní důchod zamítnuta a námitky proti prvostupňovému rozhodnutí shledány jako nedůvodné.

V **žalobě** proti napadenému rozhodnutí a jejím doplnění ze dne 22. 4. 2016 žalobce především uvedl, že žádá, aby žalovaná nahlédla do nařízení č. 883/2004 a aplikovala ho tak, jako slovenská nositelka pojištění, která zohlednila doby pojištění v letech 1977 – 1. 1. 1993. Podle názoru žalobce jsou tato léta českými dobami pojištění získanými na území dnešní ČR. Žalobce se domnívá, že oba nástupnické státy mají povinnost započítat dobu pojištění v plném rozsahu bez ohledu na nositele pojištění. Napadeným rozhodnutím žalobce přišel o šest a více let doby pojištění odpracované v českých dolech a jako dělník. Naproti tomu slovenská nositelka pojištění započítala také odpracované doby v ČR.

Ve svém **vyjádření** k žalobě žalovaná uvedla, že vzhledem k tomu, že v námitkách žalobce zpochybnil posouzení svého zdravotního stavu, nechala žalovaná opětovně posoudit jeho zdravotní stav. Výsledkem bylo zjištění, že podle skutkového stavu k datu vydání napadeného rozhodnutí invalidita vznikla dnem 10. 7. 2015 a jde o třetí stupeň invalidity. Ze spisové dokumentace dále vyplývá, že žalobci byla zhodnocena veškerá doložená doba pojištění tak, jak je uvedeno v osobním listu důchodového pojištění ze dne 13. 1. 2016. Doba pojištění a náhradní doba pojištění získaná na území SR byla zhodnocena v rozsahu, který potvrdila slovenská nositelka pojištění na formuláři E 205 SK ze dne 6. 8. 2015. Žalovaná dále provedla prostřednictvím Pražské správy sociálního zabezpečení šetření ohledně doby pojištění od 27. 10. 2005 do 10. 1. 2006, kdy byl žalobce podle svého sdělení zaměstnán u

společnosti S., s.r.o., odštěpný závod Bv. Z uvedeného období je nesporné, že žalobce byl pojištěn pouze v období od 1. 1. 2006 do 10. 1. 2006. V ostatních obdobích se nepodařilo prokázat splnění podmínek § 8 a § 11 odst. 2 ZDP. Žalovaná dále testovala splnění podmínky doby pojištění v obou rozhodných obdobích vyplývajících z právní úpravy, přičemž ani v desetiletém, ani ve dvacetiletém období před vznikem invalidity nezískal žalobce ani pět, ani deset let doby pojištění. K žalobním námitkám žalovaná uvedla, že zhodnotila dobu pojištění a náhradní dobu pojištění získanou ze slovenského pojištění v rozsahu, který potvrdil slovenský nositel pojištění na formuláři E 205 SK. Potřebná doba pojištění se zjišťuje za období posledních 10 let před vznikem invalidity, v případě žalobce tedy od 10. 7. 2005 do 9. 7. 2015, a protože byl žalobce v době vzniku invalidity starší 38 let, byla potřebná doba pojištění zjišťována také v rozhodném období od 10. 7. 1995 do 9. 7. 2015. Z uvedeného je zřejmé, že pojištění v letech 1977 – 1993 se do posuzovaných dob pojištění nezahrnují, protože je žalobce nezískal v zákonem stanovených rozhodných obdobích. V případě doložení jiných dob pojištění nebo náhradních dob pojištění náležejících do rozhodného období let 1995 až 2015 bude o invalidním důchodu znovu rozhodnuto. Závěrem uvedla, že nesouhlasí s rozhodnutím věci bez nařízení jednání.

V **replíce** k vyjádření žalované ze dne 30. 6. 2016 žalobce uvedl, že žalovaná záměrně vyňala doby pojištění tak, aby nepřiznala invalidní důchod, a ostatní roky anulovala. Přitom odkázal na slovenskou právní úpravu obsaženou v zákoně č. 461/2003 Z.z. Žalovaná podle názoru žalobce nechce platit důchod, protože už ho vyplácí slovenská nositelka pojištění, a vymlouvá se na to, že roky 1977 – 1993 se do rozhodného období nezapočítávají. Žalobce rovněž uvedl, že od 10. 7. 1995 do 9. 7. 2015 nemá odpracováno 8 roků 291 dnů doby pojištění. Žalovaná započítala doby pojištění podle vlastní úvahy. Žalobce požaduje, aby žalovaná započítala doby pojištění za období práce v dolech v Ostravě v letech 1977 – 1982 (4 roky a 10 měsíců), v OKD 24, OKD 21 a Dole ČSM 3 roky a 4 měsíce, v dole D. pak dva roky, celkem tedy 10 let a 2 měsíce. Žalobce vyjádřil svůj souhlas s rozhodnutím bez nařízení jednání.

Krajský soud shledal, že žaloba je přípustná ve smyslu ustanovení § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) a byla podána včas. O žalobě krajský soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. s tím, že ve věci nařídil jednání. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Krajský soud ve věci nejprve nařídil jednání na 25. 7. 2017, nicméně žalobce soudu sdělil, že je v uvedeném termínu hospitalizován a nemůže se dostavit. Krajský soud proto odročil jednání na den 15. 8. 2017, nicméně žalobce sdělil přípisem doručeným zdejšímu soudu dne 14. 8. 2017, že jeho zdravotní stav mu nedovoluje cestovat, a požádal, aby bylo rozhodnuto v jeho nepřítomnosti. Při **jednání** konaném dne 15. 8. 2017 v omluvené nepřítomnosti žalobce a za účasti zástupce žalované krajský soud shrnul obsah soudního a správního spisu žalované.

Ze **správního spisu** krajský soud zjistil, že obsahuje žádost o invalidní důchod podanou v SR ze dne 13. 2. 2015, dále komunikaci žalované se slovenskou nositelkou pojištění Sociální poisťovňou Bratislava. Z osobního listu důchodového pojištění vyplývá, že v období 10. 7. 2005 do 9. 7. 2015 (tzn. v rozhodném období deseti let před vznikem invalidity) dosáhl žalobce 2 roky a 196 dnů doby pojištění. V období od 10. 7. 1995 do 9. 7. 2015 (dvacet let před vznikem invalidity) dosáhl žalobce podle údajů v osobním listu důchodového pojištění 8 let a 291 dnů. Z posudku o invaliditě vypracovaného v řízení o námitkách ze dne 23. 11. 2015 vyplývá, že pracovní schopnost žalobce podle českých

předpisů poklesla o 70 % a žalobce je invalidní ve třetím stupni invalidity ode dne 10. 7. 2015. Dále je ve spisu založeno rozhodnutí Sociálnej poisťovni Bratislava ze dne 7. 1. 2016, č. 620 518 1774 0 o přiznání invalidního důchodu v měsíční výši 215,90 Eur, zvýšený od 1. 1. 2016 na 216,90 Eur. Ve spisu jsou dále založeny formuláře E-205 SK ze dne 18. 5. 2015 a ze dne 6. 8. 2015 a přiložené podklady pro údaje uvedené v osobním listu důchodového pojištění. Vyplývá z nich, že v letech 1977 až 1993 byl nejprve v učebním poměru, dále vykonával základní vojenskou službu a od května 1985 byl zaměstnán s přestávkami. Podle oznámení PSSZ ze dne 28. 7. 2015 o výsledku řízení podle ustanovení § 6 odst. 4 písm. u) zákona č. 582/1991 Sb. týkající se sporné doby od 27. 10. 2005 do 10. 1. 2006 u zaměstnavatele S., s.r.o., odštěpný závod B., z něhož vyplývá, že evidenční list důchodového pojištění za období 1. 1. 2006 – 10. 1. 2006 byl zaměstnavatelem odeslán žalované. K období od 27. 10. 2005 do 31. 12. 2005 je v tomto oznámení uvedeno, že výdělečná činnost žalobce trvala, ale neprokázalo se, zda šlo o dobu pojištění.

Dále krajský soud konstatoval přílohy žaloby (osobní list důchodového pojištění ze dne 13. 1. 2016, rozhodnutí Slovenské sociálnej poisťovni Bratislava ze dne 7. 1. 2016 a přiložený osobní list dôchodkového poistenia) a shrnul, že tyto listiny jsou obsaženy ve správním spisu. Dále konstatoval přiložené potvrzení o zaměstnání OKD, DŮL D. ze dne 2. 3. 2000, podle něhož byl u tohoto zaměstnavatele zaměstnán ode dne 1. 3. 1998 do 29. 2. 2000. Jelikož zástupce žalovaného neměl ve věci žádné návrhy na další dokazování, krajský soud dokazování ukončil a po slyšení konečného návrhu žalované přikročil k rozhodnutí ve věci samé.

Žaloba není důvodná.

Krajský soud se zabýval zákonností napadeného rozhodnutí ve světle žalobních námitek. Přitom ověřil, že napadené rozhodnutí netrpí nepřezkoumatelností ani jinou vadou, k níž by krajský soud musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Krajský soud přitom vycházel z právní úpravy obsažené částečně v nařízení č. 883/2004 a v ZDP. Podle čl. 6 nařízení č. 883/2004 platí, že nestanoví-li toto nařízení, příslušné instituce členského státu, jehož právní předpisy podmiňují získání, zachování, trvání nebo opětné nabytí nároku na dávky, použití některých právních předpisů, nebo přístup k povinnému, dobrovolnému pokračujícímu nebo dobrovolnému pojištění nebo vynětí z něj, získáním dob pojištění, zaměstnání, samostatné výdělečné činnosti nebo bydlení, přihlíží v nezbytném rozsahu k získaným dobám pojištění, zaměstnání, samostatné výdělečné činnosti nebo bydlení získaným podle právních předpisů kteréhokoli jiného členského státu, jako by byly získány podle právních předpisů, které tato instituce uplatňuje. Podle čl. 46 odst. 1 téhož nařízení platí, že osoba, na kterou se postupně nebo střídavě vztahovaly právní předpisy dvou nebo více členských států, z nichž alespoň jedny nejsou právními předpisy typu A, má nárok na dávky podle kapitoly 5, která se použije obdobně s přihlédnutím k odstavci 3. Podle čl. 46 odst. 3 citovaného nařízení platí, že rozhodnutí instituce členského státu o stupni invalidity žadatele je závazné pro instituci kteréhokoli jiného dotčeného členského státu, pokud je v příloze VII potvrzena shoda mezi právními předpisy těchto členských států o podmínkách týkajících se stupňů invalidity.

Podle ustanovení § 38 písm. a) ZDP pojištěnec má nárok na invalidní důchod, jestliže nedosáhl věku 65 let nebo důchodového věku, je-li důchodový věk vyšší než 65 let, a stal se invalidním a získal potřebnou dobu pojištění, pokud nesplnil ke dni vzniku invalidity podmínky nároku na starobní důchod podle § 29, popřípadě, byl-li přiznán starobní důchod podle § 31, pokud nedosáhl důchodového věku. Podle § 40 odst. 1 písm. f) ZDP potřebná

dobu pojištění pro nárok na invalidní důchod činí u pojištěnce ve věku f) nad 28 let pět roků. Podle § 40 odst. 2 ZDP potřebná doba pojištění pro nárok na invalidní důchod se zjišťuje z období před vznikem invalidity, a jde-li o pojištěnce ve věku nad 28 let, z posledních deseti roků před vznikem invalidity. U pojištěnce staršího 38 let se podmínka potřebné doby pojištění pro nárok na invalidní důchod považuje za splněnou též, byla-li tato doba získána v období posledních 20 let před vznikem invalidity; potřebná doba pojištění činí přitom 10 roků. Podmínka potřebné doby pojištění pro nárok na invalidní důchod se považuje za splněnou též, byla-li tato doba získána v kterémkoliv období deseti roků dokončeném po vzniku invalidity; u pojištěnce mladšího 24 let činí přitom potřebná doba pojištění dva roky.

Krajský soud v první řadě uvádí, že předmětem sporu v dané věci již není otázka invalidity žalobce, která byla vyřešena a uvedena na pravou míru v námitkovém řízení. Žalobce učinil předmětem sporu pouze závěry žalované o době pojištění. Žalovaná správně aplikovala ustanovení § 40 odst. 1 písm. f) ve spojení s odst. 2 téhož paragrafu ZDP a použila na případ žalobce obě zákonem předvídaná rozhodná období pro zkoumání dosažené doby pojištění, tedy pět let z deseti let před vznikem invalidity a deset let z posledních dvaceti let před vznikem invalidity. Tato rozhodná období byla správně určena jako první rozhodné období v délce deseti let před vznikem invalidity (od 10. 7. 2005 do 9. 7. 2015) a druhé rozhodné období v délce dvaceti let před vznikem invalidity (od 10. 7. 1995 do 9. 7. 2015). Krajský soud v tomto ohledu přezkoumal obsah spisového materiálu, zejm. podkladů poskytnutých slovenskou nositelkou pojištění Sociální poisťovňou Bratislava ve vztahu k dobám pojištění uvedeným v osobním listu důchodového pojištění a konstatoval, že údaje uvedené v osobním listu důchodového pojištění, který byl zpracován pro účely vydání napadeného rozhodnutí v námitkovém řízení, s uvedenými podklady souhlasí. Pokud se žalobce domáhal toho, aby žalovaná postupovala shodně jako Sociální poisťovňa Bratislava, krajský soud uvádí, že stanovení rozhodného období pro zápočet doby pojištění pro účely posouzení podmínek vzniku nároku na dávku není koordinovanou právní otázkou, takže jednotliví nositelé pojištění vycházejí z příslušné vnitrostátní úpravy, z čehož plyne, že v tomto případě byla žalovaná povinna vycházet z českých právních předpisů. V rámci stanovených rozhodných období pak žalovaná přihlédla ke všem dobám pojištění získaným ve Slovenské republice, jak bylo její povinností ve smyslu citovaných článků nařízení č. 883/2004.

Pokud se týká došetřované doby pojištění u zaměstnavatele S., s.r.o., odštěpný závod Bardejov, o níž vypovídá oznámení PSSZ ze dne 28. 7. 2015, pak krajský soud ověřil, že doba pojištění ode dne 1. 1. 2006 až do 10. 1. 2006 (která spadá do obou rozhodných období) je uvedena v osobním listu důchodového pojištění jako doba pojištění a byla tedy započítána v obou posuzovaných rozhodných obdobích. Co se týká nezapočítané doby pojištění 27. 10. 2005 do 31. 12. 2005 u téhož zaměstnavatele, která podle závěru žalované opřené o oznámení PSSZ nemohla být započítána, neboť nebylo prokázáno, že šlo o dobu pojištění ve smyslu § 11 ZDP, krajský soud uvádí, že k této době pojištění nemířila žádná žalobní námitka. I kdyby ale byla i tato doba pojištění započítána (65 dnů), nemělo by to vliv na závěry žalované, neboť v tzv. prvním rozhodném období (získání pěti roků potřebné doby pojištění z období posledních deseti roků před vznikem invalidity, tj. v době od 10. 7. 2005 do 9. 7. 2015) získal žalobce pouze 2 roky a 196 dnů doby pojištění, zatímco v tzv. druhém rozhodném období (tj. deset let doby pojištění z období dvaceti roků před vznikem invalidity, tj. v době od 10. 7. 1995 do 9. 7. 2015) získal žalobce pouze 8 roků a 291 dnů doby pojištění. Případným připočtením této doby pojištění by dohromady žalobce ani tak nedocílil doby pojištění v prvním rozhodném období v délce 5 let, ve druhém rozhodném období pak 10 let.

Ohledně namítaných dob pojištění odpracovaných žalobcem v OKD D., k nimž žalobce přiložil potvrzení tohoto zaměstnavatele ze dne 2. 3. 2000, pak krajský soud uvádí, že tato doba je uvedena jako doba pojištění v osobním listu důchodového pojištění (ode dne 1. 3. 1998 do 29. 2. 2000) a byla jako taková započtena při aplikaci druhého rozhodného období (10. 7. 1995 do 9. 7. 2015). Co se týká žalobcových tvrzení obsažených v replice ze dne 30. 6. 2016, krajský soud uvádí, že některé z těchto námitek podstatně překračují rámec žalobních bodů, a byly vzneseny až po uplynutí lhůty k podání žaloby, protože se na ně vztahuje koncentrační mechanismus § 71 odst. 2 s.ř.s., podle něhož může žalobce rozšířit žalobu o další žalobní body jen ve lhůtě pro podání žaloby (v předmětné věci tato lhůta uplynula 24. 4. 2016, přičemž replika byla podána dne 30. 6. 2016). Nicméně lze k těmto námitkám nad rámec nutného odůvodnění uvést, že nejsou důvodné, neboť žalobce požaduje započtení doby pojištění v letech 1977 – 1982, která nespadá ani do jednoho z vymezených rozhodných období pro zjištění potřebné doby pojištění pro vznik nároku na invalidní důchod. Žalovaná při své rozhodovací činnosti postupuje podle českých a evropských právních předpisů a mezinárodních smluv, nikoliv však podle vnitrostátní právní úpravy jiného členského státu EU (v tomto případě SR).

Krajský soud dospěl k souhrnnému závěru, že postup a závěry žalované ohledně nesplnění podmínky doby pojištění žalobcem pro získání nároku na invalidní důchod byly zákonné a správné, a proto i napadené rozhodnutí z hlediska těchto standardů obstojí a žaloba není důvodná.

Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud žalobu zamítl, jak je ve výroku I. uvedeno.

O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované nelze náhradu nákladů řízení přiznat ve smyslu § 60 odst. 2 s. ř. s.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 15. srpna 2017

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.